

2249 1ste Del. af Forst. t. Best. om Medf.

af Udv. ang. Lov af 6te Juli 1867.

2250

jo ikke Noget; der er Sagen, der falder paa at forlange, at Din Bygning skal tages bort uden videre, naar der ikke er rimelig Grund dertil. Han underskrev da Reverset, men han var dog saa forsigtig, at han samtidig dermed forhørte sig om, hvilken Plan man havde med Hensyn til Anlæg af nye Gader, og han lod Ingenieurerepiset paavise ham den Lunte, hvorefter han kunde opføre sit Hus, saaledes at det ikke vilde lide nogen Skade ved nye fremtidige Gadeanlæg. Nu kommer imidlertid den nye Plan af 1868, den stærker med Gaden midt igennem hans Hus, og nu forlanger man, han skal tage det ned uden videre, og vil ikke indrømme ham nogen som helst Erstatning; Manden, der er fattig, bliver ruineret derved. Dette er en høj Grad af Ubillighed; det har aldrig nogensinde været Forudsætningen, at Reverserne skulde kunne benyttes paa denne Maade, og den Tilfældighed, at Expropriationen rammer en Bygning med et ubetinget Revers, som i sin Oprindelse er, om end formelt lovligt, saa dog stridende imod alle de Forudsætninger, hvorfra Demarcationsbestemmelserne og navnlig Placaten af 13de October 1824 gaar ud — denne Tilfældighed bør ikke være nok til reent at berøve en Mand hans Eiendom. Det har aldrig været Meningen, at et saadant Revers skulde kunne benyttes paa den Maade, at man feiede en Bygning væk med et Dømmestrøg og berøvede en Mand hans lovlige og berettigede Eiendom. Men disse Reverser have overhovedet en heel Historie for sig selv. Da det oprindelige Lovudkast indbragtes af Ministeren, fandtes der i dets § 3 en Bestemmelse om, at „forfaavidt de udstedte Reverser efter deres Indhold ere opsigelige under de stedfindende Forhold, skulde de opsiges de Bedkommende i det Sidstnævnte § 5 naar efter Beskjendtgjørelsen om Udsalget af den i § 2 omtalte Taxation“; der var altsaa en Forpligtelse for Ministeriet til at opsig alle opsigelige Reverser med 5 Aars Frist. Om denne Bestemmelse udtalte et vært Medlem, som ikke længer har Sæde

her i Thinget, den daværende Rigsdagsmand for Standerborg (Heinhold Jensen) at det var en „brutal“ Bestemmelse. Da Sagen kom under Forhandling i Udvalget, fandt denne Paragraph mange Angribere og ingen Forsvarere. Jeg tillod mig i min Mindretals Betænkning at sige, at jeg kunde gaae ind paa v. sje Dels af Lovens væsentlig af Hensyn til, at Lovudkastets § 3 om Opsigelse af Reverserne efter hele Udvalgets Indstilling skulde udgaae, thi, sagde jeg, dersom Meningen var, at saadanne Reverser skulde opsiges uden videre, vilde „et saadant Indgreb i den bestaaende Tilstand, beregnet alene paa at tjene et Reversernes egentlige Betydning aldeles uvedkommende Diemed stride imod den simpleste Retfærdighed og være et Misbrug af den Magt, som Befæstningsvæsenet i Strid med Manden i Placaten af 1824 uhindret har kunnet tiltage sig“. Jeg anede virkelig ikke dengang i 1867, at jeg skulde komme til at bruge disse Udtryk om Handlinger, der nu ere begaaede. Men man kan jo sige til mig: „Ja, Mindretallet har været saa eensidigt i sin Opfattelse, det er gaaet ud fra en Opfattelse af de private Grundeieres Ret, som den lovgivende Magt siden har underkendt; dine egne Udtalelser kunne derfor ikke gjælde.“ Vel, saa lad os da see, hvorledes Fleertallet udtalte sig om samme Sag. Fleertallet meente, at man roligt kunde gaae ind paa at lade de paagældende Grundeiere betale et Bedertag for Ophevelsen af Indskrænkningen med Hensyn til Byggefriheden; thi skriver Udvalget: „Eiendommen udover i denne Henseende ingen Tvang; det bliver for enhver privat Grundeier en fri Sag, om han vil beholde sin Eiendom paa samme Vilkaar, som hidtil, eller om han vil tilkjøbe sig den uindskrænkede Brugsret derved; man har kun stræbt at indrette Betingelserne saaledes, at de kunde indeholde en Opfordring for Grundeierne til snart og i saa stor Udstrækning som muligt at ordne deres Mellemværende med Staten. Det er for at fjerne enhver Tvang, at Udvalget har